

LA BANDERA REGIONAL

SETMANARI TRADICIONALISTA

ADMINISTRACIÓ:

Carrer d'Aragó, 252, pral. 2.ª
Despatx: de 10 a 12 y de 3 a 6

SUSCRIPCIÓ:

Un any. . . 6 Ptas. — Mitj any. . . 3 Ptas.
Número solt, 10 céntims

Tip. Lit. Fiol y C.ª - Passatge S. Joseph

¿.....?

¡.....!!!

Demà Sortirà: **Esbós del Programa Tradicionalista**

¡¡CARLINS: ESCAMPEULO!!!

5 cèntims exemplar

3'25 ptes. 100 »

1'75 » 50

ab franquex pagat.

En Castellá

Volém insistir en la necessitat absoluta que tenim de dar en castellá LA BANDERA, d'aquí en avant.

La gent ens coneix prou. A ella preguntém: ens té per uns ganduls ó per uns ambiciosos, que's creuen de brassos demunt de la terra conquistada, ó bé volen exprimer tranquilament els fruits de la victòria? Ningú és capaç de tenir-nos per ganduls ni per ambiciosos. Ningú que'ns coneixi.

Y aixís ens voldrien els qui voldrien la continuació de LA BANDERA en catalá, salvant les bones intencions de tots ells. Y vaig á demostrarho.

Que LA BANDERA ha conseguit l'objectiu pera que va neixer és evident. Deyem l'altre dia (y en la consciència de tots está) com hem obtingut la realització de lo essencial dels nostres esforços. Ara bé; qué hi há que fer á Catalunya, entre'ls nostres, per la nostra part? Els hem dit tot lo que debíem y tot lo que podíem: mes clar no hem pogut pas parlarshi.

¿Convertir als enemichs? Els tossuts no'ns llegeixen. ¿Aprofitarnos de les victòries de LA BANDERA, fentne un escambell pera lluhir y fruir el triomf? no és pas aixís nostre caràcter. Fora aixó dormir-se sobre'ls llaurers, cullir lo sembrat, gaudulejar y pujar. Y aixó no volém ferho: encarcarats dintre la casaca d'un càrrech ens creuríem morts. Y aixó ens abligaria á fer el qui volgués circumscriure la nostra tasca á Catalunya, hont ja hem cantat victòria.

La gent ens coneix, repetím. Y ella sap prou que, guanyada aquí la batalla, el nostre temperament no'ns tira á gaudir el premi de la lluyta, sino á cercar un altre camp á conquistar, una altra lluyta á sostenir, unes altres campanyes á fer.

Girém els ulls enllá de Catalunya. Y que'ls hi girin també els nostres amichs, fregantse abans els ulls y posantse les palmes sobre les cèlles.

Els que no son catalans, cóm están? Son del tot entusiastes pel moviment catalá? Segueixen tots els nostres el concell den Mella de que ara, en l'actual moment, la gran qüestió és el regionalisme? Senten els bons espanyols el veritable regionalisme cristiá de l'Edat Mitja, ó l'aigüalida descentralisació de que molts parlen? Aquest migrat autonomisme, el senten lo suficient sovint y entusiásticament? Lluyten actius, com ara els catalans? Se mouen lo suficient en tots sentits, com fora de desitjar? Maquinen plans de campanyes civils y no civils?... ¡Quín camp més ample pera nostres energies! Decididament, fora cobardía insigne fugir d'aytal conquesta.

Anirém allá. Els parlarém al cor, com ho fem nosaltres. Els parlarém ab ciencia casolana, que, pobres de nosaltres, és l'únich patrimoni que tením. Els explicarém autonomisme. Els enxufarém nostàlgia de lluytar. Els farém, ajudant Deu, col·laboradors actius de Catalunya. Y els dirém ab lletres grosses: **Catalunya té la sort dels partits. Partit Carli espanyol, Regió Catalana: Feuse coneixer mútuament; feuse dignes l'un del altre. Els carlins poden donar á Catalunya l'Autonomia; Catalunya pot donar als carlins el triomf.**

Veyéu les nostres ideals? Veyéu el nostre gan-

dulejar? Veyéu les nostres ambicions? Veyéu els nostres plans de conquesta?

No cal afegir que la primera arma de les conquestes modernes es ferles ab la llengua dels pobles que's volen conquistar.

En definitiva: fora realment més descansat continuar la tasca á Catalunya, ara que hem guanyat victòria; perque continuar aquí fora descansar y recullir els fruits del triomf. Però si aixó és lo més descansat no és lo més convenient á la nostra Causa, ni lo que á mí m'agrada més: lluyta, conquesta.

Qui sigui aixís, ens ajudará. Y la santa llengua catalana ens agrahirá que aném en castellá á ferli amichs y prossélits, els quals demá podrán reconeixérla com á llengua oficial nostra, desde'ls alts sitials del governament...

J. M.º R.

Esbós del Programa Tradicionalista.

RETO llençat á tots els Programes oposats al Credo Carli.

Carta abierta

Sr. Director de «LA BANDERA REGIONAL»
Presente.

Estimado compañero: Orgullosos estamos los carlistas de contar con un amigo como V. que tan hermosamente sabe hacer propaganda de nuestros principios y al mismo tiempo obra positiva y práctica para el bien de la Causa de nuestros amores.

Hijos del trabajo, como vos empleamos las horas que nos quedan libres en dar á conocer el Programa salvador que nos legaron nuestros antepasados.

Habéis dicho ¡á luchar! y nosotros respondemos ¡á luchar, también! Habéis dicho que con un gravámen de 10 cèntimos en las cuotas de cada carlista, reuniríamos anualmente 3000 duros. Pues bien, á reunirlos. Cada uno de los diez obreros que tenemos la honra de dirigiros esta carta, se desprenderá de la cantidad de 10 cèntimos semanales, que os entregaremos á vos ó á quien corresponda para que se aplique á lo que más convenga.

Acoged con benevolencia la presente carta, que aunque escrita con mano torpe, es fiel expresión del cariño que os profesamos.

Salud y trabajo.

Por mis nueve compañeros y por mí
RAMON AGUILAR

Esbós del Programa Tradicionalista.

— Follet substanciós de doctrina política. —

CRÓNICA

Notes y Comentarios

En altre lloch del periódich se parla ab la deguda extensió del assumpto del dia, ó sia

del resultat de les eleccions del passat diumenge, y per aixó'm limitaré jo á consignar alguns fets y á recullir alguns comentaris referents á la darrera jornada electoral pera que's vegi una vegada més lo que representa la Solidaritat catalana y la seva transcendencia en l'ordre general de la política espanyola.

En primer lloch, y sense volguer amargar el contratemps sofert el passat diumenge, cal desfer ab els datos concrets del resultat de la elecció, la afirmació que corre per tot Espanya, escampada per la premsa lliberal y els polítichs del bloch, de que el cós electoral barceloní se pronunciá diumenge passat *en inmensa mayoria* contra el moviment de Solidaritat catalana.

Aixó es fals, absolutament fals.

Aixó ja ho sab tothom á Catalunya, pro cal repetirho pera que se'n enterin aquells á qui maliciosament y ab les intencions que son de suposar s'oculta la veritat.

Votaren la candidatura solidaria 39.000 electors y votaren á n'en Lerroux 30.500.

El cós electoral barceloní donchs, *per una majoria de 8.500 vots*, ha ratificat els seus poders y la seva confiança á la Solidaritat. La repartició de vots entre els quatre candidats solidaris pera guanyar el copo, ens ha fet perdre aquest de *mil y pico de vots*.

Vol dir aixó que pretingué dissimular el contratemps sofert pels solidaris?

Ben lluny de aixó, ja que tots els arguments y combinacions que busquessim no convencerien á ningú de que la victòria den Lerroux ha estat *completament inesperada*.

Pro hem de afegir que ha estat tant inesperada com *explicable*, ara que passat l'engrescament y la confiança general de les vigílies de la lluyta, pot apreciarse ab perfecte coneixement de causa de quin cantó ha fallat la cosa.

No'm toca á mí anar á esbrinar quines han sigut les causes de la revifalla antissolidaria y de ahont han sortit els vots lerrouxistes de puja, y ahont s'han quedat els vots solidaris de baixa.

Algú ab més coneixement y autoritat que, jó, ne parlará als llegidors de «LA BANDERA».

Pro lo que sí pot afirmarse y está en la consciència de tots els que comprenen y senten el moviment solidari, es que el resultat de les darreres eleccions, presentat y celebrat pels enemichs de Catalunya com una aparatosa desfeta de la Solidaritat, no representa, mal els pesi, lo que ells voldrien q; lluny de aixó, ha de contribuir á afermar el bloch solidari, netejat de certs elements que si en un dia de irreflexiva exaltació contribuiren á fer més sorollosa la seva victòria, contituien ara, sense que tothom s'en dongués prou compte—y aixó era lo més mal—

un verdader perill pera la causa de les aspiracions catalanes.

No parlém de molts centenars de individus que, per una serie de causes de caracter local que s'han presentat en perjudici de la candidatura solidaria, varen deixar de votar-la sense creurer, per aixó, que en aquesta ocasió els seus vots eren decisius. Aquests se mereixen una llarga catilinaria que ara no vé á tom.

Preferim presentar á nostres llegidors una petita mostra dels comentaris á que, entre la premsa y els polítichs del bloch, ha donat lloch la victoria den Lerroux.

Convensut com está tothóm de lo molt que aquets diaris y aquets senyors ens estimen als catalans, sempre va bé conèixer lo que ells ne pensen y'n diuen de les nostres coses.

Per l'*Imparcial* el triomf dels antissolidaris influirà poderosament en la acció del bloch de les esquerres; es un triomf *impersonal*; es el triomf de la verdadera Catalunya que trabaja, piensa, lucha y ama á la patria; es el triunfo de Espanya.

El Liberal se felicita també de la victoria lerrouxista que creu canviarà la política de Espanya; y diu qu'el fracás de Solidaritat es el fracás den Maura que inventá les mancomunitats pera eompláurela.

El País, sentintse xantre, entona les absoltes á la Solidaritat á la que diu que han mort l'ambició y el clericalisme.

Del *Heraldo de Madrid* no cal parlarne. Creu que la jornada del diumenge és l'enfonsament definitiu de la reacció y el separatisme y el triomf de la democràcia, de la llibertat y de la patria.

El Sr. Moret interrogat per un periodista, ha dit.—Avuy es dia de goig pera tots els patriotes y lliberals. L'aconteixement es extraordinari, però nosaltres—ha afegit—, els lliberals, estém avuy con una familia á la que s'acaba de notificar el dret á una gran herencia y ¿pera qué cuitar é inventariar els béns ni á tassarlos?

Recomaném á n'en Moret que si's vol evitar disgustós accepti en tot cas aquesta herencia á benefici d'inventari.

Don Melquiades ¡no faltava més! també ha parlat *largo y tendido* de l'assumpto. Ell no s'equivocá quan judicá á la Solidaritat Catalana com un moviment tranzitori y circumstancial á favor de la reacció. Pro el fracás—diu—és, tant com dels solidaris, den Maura que s'hi havia entregat en cos y ánima ab el seu projecte de administració que repudiava Espanya entera, y que desde diumenge repudia també la majoria del poble barceloní.

En fi ¿á qué seguir? Jo crech que aixís que puji en Moret será declarat festa nacional el dia 13 de Desembre, que es precisament la festivitat de Santa Lluçia, patrona dels cegos.

He recullit tots aquets comentaris pera provar una vegada més de quin costat hem de caurer els vardaders amichs de Catalunya.

A n'els que apreciem en el seu just valor la importancia del resultat de les derrerres eleccions, ens ha de fer riurer aquest engrescament dels lliberals del bloch.

No tardarém en demostrárloshi alló de que

los muertos que vos matáis gozan de buena salud.

Diumenge vinent mateix, si fos possible repetir les eleccions, rebrien el desengany.

Y ab aixó, sense explicarles, queda dit el concepte que'm mereixen les causes que decidiren la baixa de vots solidaris.

Y ara, l'enhorabona als que diumenge compliren com á bons catalans, entre els quins hi posa tot Barcelona als carlins.

Y als demés, als que ab el seu retraiment decidiren la victoria del lerrouxisme ¡que vé de mil y pico de vots!... val més qu'en aquests moments no'ls diguém rés.

Jo sé de molts, de moltíssims que *no hi tornarán més* y que á hores d'ara tots avergonyits passen comptes ab la seva conciencia y no hi poden fer les paus.

Per aixó dich que si fos possible repetir les eleccions, els vots que diumenge ens faltaren, ens sobrarien.

Potser sense pensar molts d'ells que vingúes d'aquí la victoria, han ocasionat un contratemps á la Solidaritat, han donat una alegria inmensa als enemichs de Catalunya, han ofés la dignitat de Barcelona y potser en l'ordre material (¡tant que se l'estimen!) han fet un mal positiu á la nostra ciutat, novament amenassada ab la revifalla lerrouxista.

Pro sápiguen els nostres enemichs, els que tant entussiasmats celebren la *grandiosa victoria de la candidatura nacional*, que la Solidaritat catalana no és com els seus blochs y conjuncions: un castell de cartes que s'enderroqui al buf de un contratemps, sinó quelcom sòlit y durader que persistirà pel bé de Catalunya, mentres no siguin satisfetes les llegendimes aspiracions del poble catalá.

No cal que diguin, no cal que fassin, no cal que cridin; Catalunya está en peu.

Y el problema catalá avuy, com abans de diumenge, com sempre mentres no sia resolt, será la seva *pesadilla*.

No s'engresquin, donchs, ab aquesta gran victoria de la *llibertat y de la patria*.

Se'ls hi esperen á no trigar negres desenganyans.

Y prou, que ja's cuidarà el temps de donarnos la rahó.

JORDI PICAROL

Esbós del Programa Tradicionalista.

Llegiulo, feulo llegir.— Compreulo, feulo comprar.

El Teatre Nacional

No'm queda dubte qu'en Maura és l'home predestinat per donarnos mes sorpreses que cabells tenim al cap.

Temperament humorístich d'aquells mes recalitrants, tot projecte que presenta, millor dit, fa presentar per la colecció d'autómats qu'en les Càmbres hi ha exposats, te l'sagell d'un humorisme qu'ens faria reventar de riure, si els fills d'Espanya ja no estéssim reventats

per altres causes més tristes que no es del cas exposar.

Ara li ha vingut l'idea de fer recullir fustams, desferres de cases velles y trossos de plats trencats, per construir una barraca que ja's permet batejar ab les pomposes paraules de Teatre Nacional.

Entre'ls moltíssims projectes que han passat á lleys més tart, y que son tant fills d'en Maura com jo ho soch del pare Adam, cap pot trovarse tant cursi, xabacá y desacertat com aquest de la barraca.

Ja veurán; aném á pams y permétim que'ls aclari el concepte qu'he format del últim part del polítich que governa fa dos anys:

Alsar en la Cort y Vila un Teatre Nacional, en aquest temps de Dicentas, Galdosos y Echegarays, es com alsar un patibol destinat á agarrotar les aspiracions dels joves que s'han desvetllat per l'art de Calderón y Moreto, y trácten de soterrar d'aquells *latosos* les obres perniciosas é inmorals.

Alsar en la Cort y Vila un Teatre Nacional, voltat de plasses de toros y en mitj de cafés cantants, és com posar nova fabrica de productes inmorals, nou magatzém de *boleros*, dipòsit de *soleds*, botiga de *malagueñas* y exposició espatarrant de totes les porqueries qu'infesten l'ambient social.

Perque cal tenir en compte la corrent que s'ha iniciat en referencia al concepte de les coses nacionals, desde que impera el criteri d'una colla d'obcecats que tot lo extra de la *Corte* ho veuen fosch y entelat y ab ombres que'ls horripilen y ab espectres infernals.

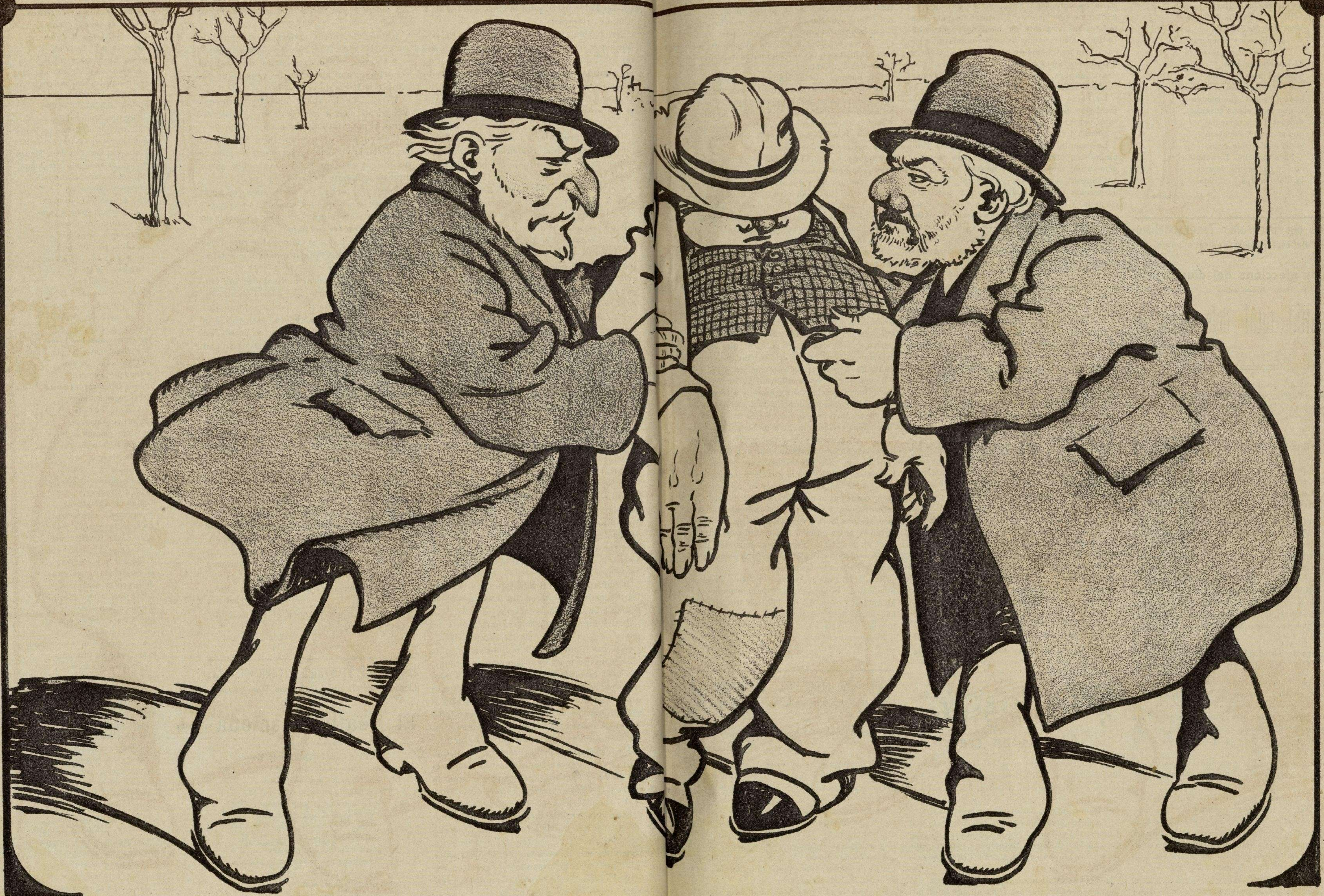
¿S'aixeca per altre objecte el Teatre Nacional?

Vinguim aquí, senyor Maura, y aclárim per caritat, que hi ha gent molt maliciosa que sempre's deixa enganar y es un deber dels que poden, ferla entrar en la vritat.

¿Que vosté té amichs qu'escriuen ab una trassa infernal munió d'obres pel teatre qu'el públich les reb xiulant y vosté pretent que passin per eximís literats?

Aixó ray!.. Fássils ministres, qu'escriguin lleys á grapats y per malament que estiguen, ¿quí s'atrevirá á xiular?

¿Que vosté té amichs artistes, ó partiquins condempnats, y pel seu favoritisme pretén véurels escalar

APESAR TRIOMF

—Hem vençut als solidaris y encara surts ab tals plors?

—Es que queden *renacuajos*: queden els... acreedores!

les altures de la gloria?

Home!... Fàssils diputats
y tot serà fer comedia
y encumbrarse y prosperar.

Y conti pel cap que vulga
El Teatre Nacional

el tenim ja desde el dia
que al Congrés van á xerrar
quatre dropos, que reciten
lo que vosté els ha ensenyat,
escenes d'una comedia
que en drama s'acabarà
el dia que'l poble cridi:

—Mals cómicis! Torneume el ral
que de pasterades vostres
ja n'estém tips y enfitats.—

PAU GARROFA

Esbós del Programa Tradicionalista.

— Follet curt, popular, dedicat al poble. —

Les eleccions del diumenje

Resultat total dels escrutinis

«Todo el mundo contra mí,
y yo contra el mundo entero.»

Salvant petites diferències de les sumes que no poden alterar cap resultat, el número de vots obtingut pels candidats del diumenje en la circumscripció de Barcelona, es el següent:

Lerroux	30,508
Giner de los Ríos.	30,198
Sol y Ortega	29,918
Albó.	29,237
Cruells.	28,759
Layret	28,454
Suñer	28,296

Dijous en la Junta general d'Escrutini verificada a Cà la Ciutat, foren proclamats els tres candidats lerrouxistes y'l regionalista Sr. Albó.

Tenint en compte que'l número de vots obtingut per cada candidat solidari es el resultat d'una combinació, segons la qual s'ha de distribuir el total de vots favorables de manera que vinguin a resultar-ne tres quartes parts pera cada candidat, el número exacte de votants obtingut per les dues bandes en lluita, es el següent:

Votants de Solidaritat: 39,000.

Votants antisolidaris: 30,508.

Com se veu, el diumenje passat, a costa d'una derrota sufrida pels solidaris, afirmarem una volta més que som majoria a Barcelona, y que aquesta majoria no serà retuda pel *bloch* de les esquerres quan, dintre poch, en Moret manegi el pandero desde l'alt setial de la Presidencia del Concell de Ministres.

Diumenje vam votar la candidatura solidaria, sola y exclusivament els qui som convensuts solidaris.

Contra la candidatura solidaria van votar tots els que, en circumstancies múltiples, que may més se veuran ahora reunides, els interessa la satisfacció de la idea que defensen, ó del odi, del interès particular ó del despit: els lerrouxistes, els catòlics alfonsins; els botiguers de tota mena, enemics del descans dominical; els taberners que no volen tancar el diumenje; la gent dels encants que no poden parar el dia de festa; els dels cafés cantants y sales de joch, quina

causa ha defensat al Senat en Sol y Ortega; els militaristes inconcients; els moretistes; els canalejistes; els empleats en bloch dels centres oficials y... 2000 republicans salmeronians que s'han causat de fer d'home de bé per alló de que *la cabra siempre tira al monte*.

Aixó explica, més que sobradament, l'aument de 8.000 vots de la candidatura antisolidaria.

La baixa de la candidatura solidaria, si bé la prevéem, no la créem tant grossa. Ara, lligant caps, reflexionant fredament, ens la expliquem, y aném a dirho.

La candidatura solidaria—siguém clars y que ningú se'n ofengui—no era pas ben apropiat pera sumar vots de la gent neutra. Ademés, venia aquesta candidatura, en general, després de un període de gestació difícil, lo qual no l'afavoria gens. Y no és pas que jo regateji dots personals a cap, y menys al meu bon amic Sr. Albó, que té una brillant fulla de serveys prestats a Barcelona y a la causa catòlica-social. Pero el recort del Pressupost de Cultura, els desgraciadíssims nous pressupostos del Ajuntament, la campanya dels gremis y tant com tot aixó, la confiança absoluta de guanyar, retragueren als no entusiastes del moviment solidari, als que, fa dos anys, votaren decidits, moguts pel terratrèmol de les bombes y'ls tiros d'Hostafranchs.

Aqueixa massa neutra no's mou ni per Deu, ni per la Patria: se mou solament quan perilla la seva pell ó la seva butxaca.—Aqueixa massa neutra necessita... que petin més bombes a la escala de sa casa ó que una nova onada lerrouxera netegi les arques comunals y les deixi més brillantes que una patena.

Totes aqueixes causes, ó concauses, son les que deixaren sols, y ben sols, als solidaris en les passades eleccions.

Y no vinguin pas els de la extrema esquerra dientnos que'ls catòlics militants no hem complert. Carlins y Clero ens hem portat com a bons ciutadans. Fins els del Comité de Defensa, els uns han votat íntegra la candidatura solidaria, y els menos... no han votat, però casi cap ha votat al Albó sol, perquè'ls poch vots de majoria que porta el nostre amic Albó, son vots ben fills de la seves relacions particulars y no de cap entitat catòlica. Podém provarho ab datos ben concrets.

Ara, en quant a les ensenyances y conseqüències de la lluyta del diumenje, en parlarem ben clarament, com sempre fem, en el pròxim número.

Esbós del Programa Tradicionalista.

Que vagi a tots els reconcs d'Espanya y Catalunya.

Polítiques

Clavats en creu

El simpàtic President de la Diputació, don Enrich Prat de la Riva ha sigut exposat al públich dels diaris al bell mitj d'una Gran Creu d'Isabel la Catòlica, que li plantà entre cap y coll l'astut de don Anton Maura y Muntaner.

Y el magnífic senyor Puig y Alfonso, que fou alcalde accidental de la Ciutat durant l'estada de Don Alfons a Barcelona, està a punt de ser també penjat a una gran Creu consemblanta.

Els diaris van comentar les dues noves, cadascú segons el color del vidre ab que solen mirar els successos, es a dir, sa conveniencia política.

Ara últimament, un periódich ho ha tornat a retreure. Nosaltres aném a posarhi també algunes observacions, precisament pera rectificar idees errònies d'aquests diaris, evidentment injustes en favor ó en contra dels dos catalanistes agraciats.

Era natural que'n Maura's vulgués captar benevolença dels catalanistes de «La Veu». Y com que no podia ferho fent alguna concessió a Catalunya—que en aixó el polítich mallorquí, y menys altres persones més enlayrades no hi entren—era natural que apelés a lo únich apellable: creus y condecoracions...

També era natural que ni en Prat ni en Puig rebutjessin les condecoracions. Precisament el darrer sempre ha sigut dinástich, y el primer jamay s'ha confessat dinástich, però tampoch carlí ni republicà, sinó absolutament indiferent respecte a la forma de govern, futur partidari de la forma y de la persona que doni a Catalunya la autonomia.

De manera que en el fet en sí hi ha poca matèria criticable.

Ara, si aquestes creus—veritables ridiculeses pels polítichs a la moderna—fessin torcer el camí de la justícia; si aquestes condecoracions fessin elaudicar en lo més mínim els ideals autònomistes y catalans dels agraciats; si encara que sols fos mimvar la intensitat de la campanya anticentralista, llavors si que no tindriem prou forces pera cridar contra dels dos Judes de la gran causa autonomista.

Y com que, en les accidentalitats de les lluytes hi han alts y baixos naturals, y al venir una baixada podrien molts atribuir-la a efecte de les condecoracions, perxó han comés un acte ben imprudent els qui han aconcellat la donació de les grans creus, y farán santament els dos agraciats en no usarlas, demostrant que no necessiten de tals aditaments pera complir el llur deber; y menys pera anar precisament contra'l poder centralista que'ls hi ha douat, y menys entre gent nova y catalana, que'ns riém sobiranament de totes les requincales ab que la previsorà familia regnanta se crea amichs y agrahits, entre aquells homes ridicols que somien en gentileses, marquesats, baronies, grans creus, uniformes virolats y llureyes de noble improvisat, d'aristócrata parvenu.

Nosaltres, frets en la nostra política moderna, ni censurém el no renunciar la condecoració, ni aplaudim el seu ús: la Politesa els obliga a acceptarla; la dignitat política els obliga a no usarla.

Imparcialitat pura.

REBEC

Esbós del Programa Tradicionalista.

—Resúm del Credo Carlí, salvació d'Espanya.—

SR. DIRECTOR DE «LA BANDERA REGIONAL»

PRESENT

Molt distingit amic y fervent correligionari: Enterats molts seminaristes d'aquesta ciutat de les protestes qu'ha aixecat el projecte de V. de redactar desde primer d'any «LA BANDERA REGIONAL» en castellà, a fi d'extendrer y sembrar la lievor regionalista y carlina per les demés regions germanes, no podém menys de aplaudir-lo y felicitarlo, segurs com estém de que'ns farà quedar bé devant de tot Espanya y compenetrats com estém dels ideals nobilíssims y desinteressats que persegueix.

Sols desitjariam que l'ausència de la simpàtica «BANDERA» quedés compensada ab l'aparició

d'un periòdich satíric català, que podria anomenarse «La Tranca» ó un altre titol pel estil.

Pera ajudarlo en tan patriòtica com desinteressada labor, no li faltaran amichs, tant de l'Universitat com dels Seminaris qu'ho faràn ab gust.

Aquestes son les impresions que hi pogut recullir de molts seminaristes de Barcelona, quins noms no apareixen suscrits per lo que vosté pot suposar.

Demanant que'm perdoni la molestia d'haverlo per un moment entretingut com donantli concells que vosté no necessita, y menys de nosaltres, se despedeix son afectíssim amich y entussíasta correligionari qu'espera ab dalit reprendre de nou la tasca per les vacances.

PYCA SEC

Barcelona 12 de Desembre de 1908.

Esbós del Programa Tradicionalista.
Repartiuo bé: 40,000 exemplars.

REMITIT

Sr. DIRECTOR DE «LA BANDERA REGIONAL»
PRESENT.

Molt Sr. meu: Comenso per darli les gracies per haverse fixat en un anunci que vaig publicar en alguns diaris d'aquesta capital posant en venda una torre que tinch á Argentona. Sí, me la vench, aburrit del estat en que's troba l'administració comunal d'aquell desgraciad poble y per l'asquerós y repugnant caciquisme que hi regna, allá y en tot el districte de Mataró.

Es d'agrahir que vosté surti á la defensa dels oprimits y vexats, dels que s'atreveixen á protestarne del estat llastimós en que's troben aquells pobles. Son poch els que tenen el civisme de oposarse descobertament á la corrent caciquista que allí tot ho acapara y corromp. ¡Desgraciad l'infelis que s'hi oposa! perque hi ha barruts de la colla caciquista que fan gala de no témer ni al códech penal, mentres estiguin en gracia del cacich máxim.

No hi há, donchs, senyor Director, altre medi humá d'escapar á les urpes caciquistes, que fugirne d'aquell país. La passivitat de la gent de bé és tan gran, que fá fástich. Les persones que per sa posicio social, per sa ilustració y fins per sa religiositat sembla que haurien de procurar el deslliurament de tanta porqueria, dormen el son dels passius y resten parats si algú dona'l crit de ¡Via fora l'asquerós caciquisme!

Es sempre de V. atent y affm. S. S. q. b. s. m.

GUSTAVO SABORIT

Esbós del Programa Tradicionalista.
Acomodat á les circumstancies de Catalunya.

Als Requetens carlins de Catalunya

Entussiasmats els noys carlins de Granollers al veure com en altres punts de Catalunya s'agrupaven y formaven sos requetés, no hem volgut ser menos y ara ja podem comunicárlshi que també l'havém format.

No cal dir que estém disposats á treballar ab totes nostres forces: en primer lloch per Deu, com á catòlics que som; y després per la Patria y per nostre R... que allá á Venecia está esperant ab voluntat ferma y decidida l'hora que Deu té destinada perque vingui á deslliurar nostre venvolguda Patria de la corrupció lliberal.

Rebeu ab aquest motiu, Requetens carlins de Catalunya, l'abrás de germanor que vos envia

EL REQUETÉ CARLÍ DE GRANOLLERS

Granollers del Valiés diada de la Puríssima Concepció de 1908.

Esbós del Programa Tradicionalista.
Material pera'ls nostres joves propagandistes.

Un altre, y un altre...!

La alegría nostra fou grossa al veurer en LA BANDERA l'article «També hisom» del nou Requeté dels jovenets carlins de Olesa de Montserrat, decidit á entrar fortament en campanya.

Avuy som petits, demá serém grans, però sempre disposats á seguir les petjades dels nostres avantpassats que tant se distingiren en la defensa de la Bandera de Deu, Patria y Rey.

Requetens de Catalunya: No feu cas dels brams dels nostres enemichs que'ns diuen: «Hay que disolver esos Requetés, semilla de cabecillas. El carlismo está en sus horas postreras, es casi ya un cadáver; démosle sepultura y que la tierra le sea leve».

¡Infelissos! Aixó ho diuen per lo furiosos qu'están pel nostre ufanós renaixement.

Y vosaltres, germanets d'Igualada, feunos sentir vostra veu encoratjadora. Feu un sacrifici y constituíu un Requeté ben nodrit, com han fet en tants altres llochs.

Y vosaltres els de Manresa, que'ns habeu aludit en vostre escrit entussíasta, rebeu un abrás fortíssim que us envia, com á tots els demés.

EL REQUETÉ CARLÍ
De «La Margarita de Gracia»

Esbós del Programa Tradicionalista.
Pera obrir els ulls als enemichs lleals.

L'aplechs

Sembla que, per les numeroses cartes que he rebut d'estudiants de Vich, la protesta dels 70 queda reduida á la de... 3 estudiants autèntichs: un catalanista, un ex-carlí y un carlí á qui sorprengueren la firma, puig creya que la carta's limitava á censurar que publiquéssim en castellá el periòdich.

Aixó ho fém constar á prech de 17 cartes d'estudiants, á quines 15 contesto, y no á 17, per ignorar el domicili dels dos també estimats correligionaris.

Hem rebut una colecció de 13 postals dels Aplechs carlins celebrats á Catalunya, en les que s'hi pot veure gráficamente l'importancia que re-vestiren aquells actes.

Aquestes postals, editades per la Redacció del nostre estimat company «Ausetania», de Vich, se venen al preu de 1 pesseta la colecció.

Enviant l'import en sellos al Sr. Administrador de «Ausetania», de Vich, s'enviará franch de franquex.

Demá hi há eleccions á Valencia.

El candidat carlí, senyor Simó, segons totes les noticies, triomfará, perque l'apoyen els elements sensats d'aquella hermosa capital.

Si aixís es, pot cantar victoria el partit carlí, la causa de Catalunya y sobre tot Valencia, de qui és un fill amant y entussíasta el seuyor Simó.

El senyor Maluquer y Viladot, que's trobava á Madrid el diumenge passat, va fer unes decla-

racions sobre les eleccions passades que l'honren sobremanera.

Encara que lliberal, com á catalans, com á barcelonins y com á solidaris, li agraheim els conceptes que va emetre, dignes d'un bon ciutadà amant de sa terra.

¿Que no ho saben? Ja'ls ho diré.

Aixís que en Sol y en Lerroux siguin al Congrés, promourán un debat demanant la derogació de la ley de Jurisdiccions.

Y en Moret, y el bloch de les esquerres, ab permis dels dos ó tres generals que n'eren més partidaris, farán el joch den Lerroux y... será derogada la odiosa ley, gracias á la empenta de... en Lerroux.

Y es clar, tota Catalunya s'extremirá de joya y aclamará al Lerroux llibertador; y la Solidaritat anirá de morros per terra.

¿Eh, que anirá bé?

«La Margarita» de Gracia ha organísat unes Conferéncies Catòlich-socials á la Iglesia de Sant Felip Neri de Gracia. El conferenciante será l'eloqüentíssim orador sagrat Iltre. Dr. Don Joseph Portolés, canonge.

La 1.ª conferéncia tindrà lloch demá á les 11 del mati

Sinó que potser allavors nosaltres haurém de demanar que'ns tornin á donar la ley de Jurisdiccions.

Perque ab aquesta ley, encara un pot defensarse per un ó altre cantó.

Peró si'ns claven mitja dotzena d'articles frapants en el Códech de Justicia militar, no tindrem defensa possible y rebrém.

Deu vulgui apiadarse de nosaltres, si arriba aquest dia.

Ja's diu y s'assegura que la senaduria que deixarà vacanta el Sr. Sol y Ortega será oferta, ab el beneplácit den Romanones, á un catedràtic lerrouxista de la Universitat de Barcelona.

Vaya uns bens están fets els de Guadalajara. En Romanones deu fer d'ells lo que vol. En disposa com de la criada.

Se diu que en Maura está molt delicat de salut, degut al treball constant que sobre d'ell pesa.

Ho creyém.

Perque la veritat és que treballa y que de maldecaps no n'hi falten.

Pro que no fassi el tonto, ara.

Que aprobi la ley d'Administració local y després que arribe.

Que'l que vindrá ray, ja patirá.

Hem rebut «La Voz de lo Tradición» darrera, que porta notables treballs literaris y polítichs. Se ven á tot arreu á 5 céntims.

Se'ns diu que l'advocat don Joseph Parellada y Faura de la Junta del Comité de Defensa Social, ha dimitit el càrrech y s'ha dat de baixa de la llista de soci.

Dels que fugen alguns se'n escapen.

Dues noticies bones:

1.ª El pressupost de Cultura ha sigut escanyat á la Diputació el dimecres passat.

2.ª En el próxim número pensém ter ir una sentada interessantíssima ab el Dr. Sardá y Salvany.

Ara ja ho saben.

PALACIO EPISCOPAL

UNA COSA ES PREDICAR...

L'OBRRER:—¡Ah bútxara! Es á dir que's casa
canònicament, vosté?

¿Y alló que vosté predica?
CANALEJAS:—¡Y á mi qué me cuenta usted!